

Lekce 11

NÁVŠTĚVA CHALIMY

Konečně nastal ten den, kdy měla přijet Chalima na návštěvu. Všechny kočky se podílely na přípravách slavnostního přivítání. Dole pod dubem byl přichystaný stůl se spoustou dobrot. Vtom přišla Chalima, kterou doprovázeli Mourek a Starouš. Ostatním kočkám se zatajil dech a uchváceně ji sledovaly.

„Podívej, jakou má krásnou lesklou srst,“ obdivuje ji Skvrnka. „Vypadá, jako by byla sametová.“

„Maminko, ta je tak krásná!“ vzdychl Čertík chvějícím se hlasem.

„Jsme všichni šťastni, že tě můžeme uvítat mezi námi, naše milá kamarádko. Vítej na naší Kočičí zahradě!“

„I já jsem šťastná, že jsem tu s vámi,“ přede si Chalima. „Jste krásné, zdvořilé a laskavé. I vaše zahrada je nádherná.“

„Promiň, Chalimo,“ ptá se stydlivě Skvrnka a chvějí se jí při tom vousky, „proč držíš ocásek napřímený vzhůru a máš pozvednutou přední tlapku, když s námi mluvíš?“

„V naší zemi je to zvykem, když mluvíme s někým, koho dobře neznáme. Projevujeme tak úctu a přátelství. Máme i další zvyky, které jsou odlišné od těch vašich.“

„Povídej nám o své zemi!“ prosí Míca a všechny kočky s ní souhlasí. „Ano! Ano!“ opakují jednohlasně.

„V mé zemi,“ začíná vyprávět Chalima, „mají všechny kočky velmi dlouhou srst. Abychom byly pořád krásné, čistíme si ji ráno i večer devadesát devětkrát.“

„Devadesát devětkrát?!“ vykřikují překvapeně všechny kočky najednou.

„V mé zemi si také bojovníci brousí každý večer své drápky o kmen stromu, dokud nejsou jejich špičky ostré.“

Chalima dál pokračovala ve vyprávění a čas plynul velmi rychle. „Teď bych vám ráda předala dárky, které jsem vám přivezla. Toto jsou misky, které v naší zemi používáme na jídlo a pití mléka.“

„Jak moc bych chtěla vidět tvoji zemi!“ povzdychne si Skvrnka.

„Ráda bych jednu z vás vzala s sebou a ukázala jí vše, o čem jsem dnes vyprávěla. Co ty na to, Mourku?“ navrhuje Chalima.

„To je výborný nápad. Vážíme si tvé nabídky,“ odpověděl Mourek a zeptal se ostatních.

„Kdo by chtěl jít s Chalimou, podívat se do její země?“ zeptal se Mourek.

„Já, já,“ volal hned Snížek, „musíte vybrat mě. Ukážu jim takové kotrmelce, až všichni zůstanou stát s otevřenou pusou!“

„To ne,“ řekl Čertík, „tak si o nás budou myslet, že tu žijí samí šašci. Já bych vybral někoho jiného.“

„A co ty, Skvrnko,“ ptá se Chalima vlídně, „ty bys nechtěla jít se mnou?“

„Já... Já bych byla velice ráda, kdybych mohla jít s tebou,“ koktá Skvrnka.

„Chci říct, že se mi moc líbíš a chci tě víc poznat. Vybírám si tebe, Skvrnko,“ říká Chalima.

„Sláva, výborně jsi vybrala!“ volají ostatní.

Všichni jsou šťastni a radostně pobíhají po zahradě. Nikdo ani nepostřehl, že se Snížek vzdálil se sklopenými oušky a vzteky celý bez sebe. Byl smutný z toho, že na výlet do cizí země nepojede on.

Když Skvrnka odešla s Chalimou, život všech ostatních se vrátil do starých kolejí. Ne však Snížkův. Ten seděl stranou od ostatních a přemýšlel celý den o cestě, na niž mohl jít. O věcech, které mohl vidět a o kterých by potom všem mohl vyprávět. Za tohle by ho všichni obdivovali. Tohle všechno se mu honilo hlavou pořád dokola. Vztekalo se a cítil se čím dál hůř. A tak se stalo, že si přestával rozumět s ostatními. A jednoho dne se rozhodl jít za Siamem.